

*Bästa kursare,
Jag får meddela att Karl-Axel Andreasson har slutat sina dagar.
Efter några få dagar på Skövde lasarett avled han förra fredagen
(15/3). I juni detta år är det 55 år sedan de flesta av oss träffades för
första gången.*

Med dessa rader från Bengt fick vi kurskamrater från Sjökrigsskolan det sorgliga meddelandet om Kalles bortgång. Karl-Axel var Kalle för oss men han gick lika ofta under namnet Skånsk. Som den enda äkta skåningen i kursen och med ett idiom som skilde sig från oss andras, men även ett temperament som förde tankarna till den skånska myllan, blev det lätt så. Kalle blev snabbt känd i Flottan inte minst genom sin pipa som han bar i tid och otid.

Efter beskedet kom mailtrafiken igång mellan oss. Så här skrev några:

– Kursen glesnar men vi som återstår får hålla fanan högt och minnas alla glada stunder med dem som gått bort. Ett bestående minne av Kalle är den tidiga morgonväkten på Näsby då nämnde – låg kvar i sängen – nästan sovande – tände sin pipa och lade sig på andra sidan och somnade om.

– Ett av många goda minnen är en bild av Skånsk på skjutbanan på Näsby i full uniform med pistolen i högsta hugg. Under kadettvintern tillbringade vi ”långväningar” en del söndagar där medan stockholmarna var hemma på permis.

– Vi hade många äventyr tillsammans, även utanför tjänsten. Men det är nu så att leden börjar glesna vid vår ålder, och vi fick alltså ändå mer än ett halvt sekel tillsammans, många och goda år.

– Tråkiga nyheter om en fin kamrat. Ett ljust minne bland många: För snart två år sedan sitter en stor del av kursen i gunrummet på HMS Småland och avnjuter en god middag med kvällssolen lysande in över bordet. Skånsk, ofta ganska tystlåten, lutar sig fram och framför sin traditionella snapsvisa om Halvan, sveper densamma och lutar sig tillbaka igen med ett förnöjt leende uppbärande mängdens jubel. Livets smultronställen!

Kalle tillhörde RSKB:58 vilket betyder Reservsjöofficerskurs B som ryckte 1958 in på Kungliga Sjökrigsskolan som då låg vid Näsby Slott. Vi hade alla en mycket givande och lärorik tid tillsammans. Långresan med Älvsnabben vintern 1958/59 var en upplevelse med både strapatser och nöjen. Att leva tätt tillsammans i ett fartyg till sjöss och i många spännande hamnar under de fem månader, som långresan varade, svetsade oss samman till ett fint gäng, vilket också lade grunden till vår framtida fina relation.

Stam- och reservarkurserna firar utnämningen till kadetter på Gyllene Freden hösten 1959.

Vi träffas fortfarande, efter snart 55 år, ofta till lunch på Sjöofficerssällskapet eller Nya Sällskapet i Stockholm och vi gör varje år en långresa. Vi har bl a besökt London, Helsingfors och Tallin samt – icke att förglömma – Karlskrona, vår äldsta och numera enda riktiga örlogsbas, där vi tillbringat många trevliga dagar. Vid en av dessa träffar hade Kalle med sig ett stort gäng snyggt dekorerade tuber från sin fabrik i Hjo. Vilket jubel som utbröt när vi upptäckte att de innehöll en snaps till förrätten. Vi kommer att sakna Kalles närvaro.

Lars

Kursen på Kungsholms fort i juni 2007. Kalle letar efter pipan i kavajfickan.

Navigare necesse est ...

Kalle med den obligatoriska pipan i Riga augusti 2006.

In memoriam

Några minnesord från en U-båtskollega.

Hur kan man egentligen minnas en vän som bara alltid funnits i ens liv, i alla fall under ett drygt halvsekel? Naturligtvis var de första åren de mest intensiva, då man levde tätt inpå varandra och tillsammans nöttes och stöttes och blöttes mot varandra, även ganska bokstavligen, och tillsammans mötte utmaningar av alla slag – såna som följde av vår våta miljö, såna som följde av omständigheter vi ställdes inför, såna som systemet utsatte oss för, d v s Flottan.

De flesta av oss var ganska oförberedda inför allt detta, och klarade av det olika bra, vilket så klart även orsakade vissa friktioner oss emellan. Vår gode Skånsk lät sig dock rubbas, och störas, mindre än de flesta, sa mest "äsch", men hade kanske just därför lite svårt att förstå när en och annan inte tålde lika mycket. Till exempel i dåligt väder under vår allra första seglats, på skonerterna. Men så glesnade våra led också en hel del i början, tills vi som blev och är RSKB:58 återstod, vänner för livet.

Ett 'gäng i gänget' var naturligtvis vi som hamnade i samma tjänstegren, i vårt fall ubåtsvapnet dit fyra av oss kom. Där kom vi att i mycket dela samma öden och äventyr, även om det mest blev Grodan och Skånsk som tjänstgjorde ihop både under fänriksåret och vid de flesta inkallelser därefter, liksom Vincent och jag också kom att följas åt på samma båtar, alltid i samma flottilj, så det blev mycket umgänge mellan alla fyra, gemensamma resor, delade hotellrum. Just vårt resande var ganska äventyrligt i början, med den gamla klassiska Citroen som jag nu inte minns om det var Skånsk eller Froggy som ägde. Den fungerade nämligen delvis som en torpedmotor. D v s med ångdrift – motorblocket hade en spricka, så kylarvatten sipprade in i en cylinder och drygade ut bränsle-luftblandningen så det blev en sorts turbo-effekt som kunde ge ståtlig acceleration, ett tag ...

Annars är mina skånska minnen mer förknippade med 'civila' kontakter. Bland annat var min äldre bror, Torsten, nära vän med Kalles blivande svärfar, så AnnBritt och jag fick tidig kontakt med Lotta, och Lena, och hälsade på hemma hos dem. Jag köpte också en gammal träbåt av Kalle som avhämtades där. Och senare blev det flera besök på Sanna gård, och inte minst hamnade en av Kurs- och Skeppshunden Kadett 580 B Signes valpar hos Mårten, som jakthund. Ja, Mimmi var alltså syster till Kurs- och Skeppshunden Kadett 580 C Sara, som ni alla minns.

Det är redan tomt efter Kalle, jag såg alltid fram mot att han skulle dyka upp till våra möten och resor. Nu får han följa med i våra tankar, och vi ska alltid minnas vår gode och trygge kamrat.

Björn

Gott

Mit

You